

reere vare fuldkomne Herrer berøver, og at man ikke under den nuværende Ordning kunde rette dette Forhold, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at den hele Organisation inde paa Skolen fører med sig, at det ikke kan gaae saaledes til; thi der er et Underviisningsraad, som med Nidskerhed og Omhu vaaager over, at de forffjellige Fag doceres netop i den Grad og i det Omfang, som det nu engang efter Skolens Omfang ansees for nødvendigt. — Hvad nu Spørgsmaalet om Theori og Praxis angaaer, da er det jo meget gammelt, og der har været skrevet og talt overordentlig Meget derom. Naar det erede Medlem fra Sundby navnlig fremhævede det Fortrin, som de svenske Skoler skulde have for den danske Landbohøjskole især med Hensyn til Landbrugsunderviisningen, saa skal jeg naturligvis ikke her kritisere de svenske Skoler, som jeg ikke tvivler om bestyres med Omhu og Dygtighed, men jeg skal blot nævne een Ting, og det er den, at vor Skole finder megen Anerkjendelse hos svenske Landbrugere og svenske Landmænd; dette er dog i alt Fald et Vidnesbyrd, som kan bruges mod det, som det erede Medlem opholdt sig ved. Jeg kunde foretstillet ogsaa have Lust til for et Øieblik at dvæle ved disse ideltige Angreb paa den theoretiske Underviisning. Sa, hvort bestaaer den egentlig? Den bestaaer deri, at man meddeeler Tilhøreren visse Kundskaber, som han alene skal tilegne sig igjennem sin Dmgtanke og Overveelse, uden at man ved Siden deraf giver ham Leilighed til gjennem praktiske Prøver at constatere Rigtigheden af det, han har lært. Dmgtrent saaledes maa dog vel Begrebet om en theoretisk Underviisning opfattes; men det udelukker jo dog aldeles ikke, at den Underviisning, som theoretisk bliver bibragt, kan være støttet og væsentlig støttet paa Erfaringen og paa praktiske Prøver i selve Landbruget. Heller ikke tror jeg, at man med Rette kan sige Andet, end at den, som har faaet, foruden — det er naturligvis aldeles nødvendigt — en praktisk Uddannelse, ved Siden deraf en god theoretisk Vejledning i Landbofagene, jo vil være heldigere stillet, naar han i sin Tid træder frem som praktisk Landmand. Han har da det mere omfattende Vilj; han kan med en langt større

Udsigt til Udbytte tage sin Bestemmelse om de forffjellige Fremgangsmaader, som han finder det rigtigst og hensigtsmæssigt at anvende. Nu vil jeg paa den anden Side bede de erede Herrer ikke at misforstaae mig saaledes, som om jeg, dersom man skulde gjøre Valget mellem enten udelukkende at modtage praktisk Underviisning eller udelukkende at modtage theoretisk Underviisning, da ikke villig skulde erkjende, at den praktiske Underviisning maatte foretrakkes. Men Sagen er den, at det største og det bedste og det for Landet heldigste Udbytte faaes, naar Theori og Praxis gaae Haand i Haand med hinanden. Det erede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) dvælede navnlig ved Underviisningen i Landbrug, og han onskede, at den fik en større Udvidelse. Deri kan jeg sige det erede Medlem, at jeg kan dele hans Ansuelse, men dette forudsætter to Ting, nemlig deels, at man er villig til at ansætte endnu en Docent i Landbrug, hvilket er en forøget Udgift, og deels, at de unge Mænd, som komme til Skolen for at modtage Underviisning i Landbrug, haade have mere Tid at offere dertil og ere villige til at anvende den længere Tid, som nødvendigvis maatte kræves, naar de skulde gennemgaae et heelt Cursus og ogsaa tage disse Ting med. Jeg skal naturligvis ikke her indlade mig paa at føre et vidtløftigt Forsvar for den hele Underviisningsplan, man bruger ved Landbohøjskolen, men kun det skal jeg sige, at om der end kan staaes Noget bort, vilde det dog være saare lidet, og det, som det erede Medlem vil have føiet til, er ikke saa ganske let at faae tilføiet. Jeg frygter, som sagt, for, at man da maa fordre, deels en Udvidelse af Cursus og deels nye Lærere ansatte; dette er iøvrigt Noget, jeg ikke skulde have Noget imod. — Naar man læser Motiverne til dette Lovforslag igjennem, vil man jo see, at det peger hen, deels til Finantsloven, deels til et andet Lovforslag, nemlig Lovforslaget om Lønninger for de under Indenrigsministeriet ansatte Embeds- og Bestillingsmænd. Da jeg saa dette, og jeg nok kunde begribe, at den finantsielle Side af Sagen vilde have en stor Betydning under Forhandlingerne her i Thinget, opgjorde jeg for Aaret 1869—70, hvor stor Udgiften